

Tas, ko Tu izmaini sevi nepāries uz meitu

Date: 13 aprīlis, 2026 | **Author:** Kristīne Om Shanti

Katram cilvēkam ir savs pagrieziena punkts, kurā viņš saprot, ka ir kaut kas jāmaina sevi un jāpārstāj cinīties ar apkārtējo pasauli, līdzcilvēkiem un sāk sadarbību pats ar sevi.

Man tas bija jautājums: kā es jutīšos vērojot, kā mana meita atkārtos manus dzīves scenārijus?

Tas bija mans pagrieziena punkts. Punkts, kurā mīlestība sāka uzvarēt bailes un glābīgumu. Punkts, kurā es biju gatava skatīties acīs savam tik labi apgūtam upurisma sindromam, lai lēnītēm satiktu otru medaļas pusi – drosmi, spēku, pašapziņu.

Bailes no emocionālās tuvības. Arī iekšējo cīņu ar māti, velmi pamācīt, glābt, “iedvesmot” mainīg savu dzīvi.

Bērni mūs nedzird, viņi mūs vēro.

Visiem Bērniem un arī mums bija un ir trīs izvēles:

1. es darīšu visu, lai nekad nedzīvotu, nejostos un lai es nebūtu tāda, kā mana māte.
2. es darīšu visu, lai būtu labāka par savu māti, – mīļāka, iejūtīgāka, turīgāka, gudrāka utt.

Abi scenāriji atsperas no viena un tā paša avota – “kā mana māte”. Un abos gadījumos tas liecina par aizvainojumu, dziļām skumjām pēc mātes mīlestības.

Tas ir slēpts naidis par mātes trūkumu – ignoranci, pamešanu, atbalsta trūkumu, dzīvošanu priekš partneriem, ne manis – bērna. Ja nebūtu sāpes, nebūtu bēgšana vai cenšanās pārspēt, pārveidot, pārmācīt māti.

Ja būtu siltums un mīlestība attiecībā uz māti, meita justos mierīga, drošībā blakus mātei un mierpilni atļauties iet savu ceļu.

Tātad abu šo divu mineto centienu pamatā ir dziļas sāpes un aizvainojums uz māti. Es nevaru ietekmēt to, vai meita izvēlēties kādu no minētiem scenārijiem, bet tas, ko es varu ietekmēt – savu attiecību izlīdzināšanu ar savu māti. Un tas ir mans uzdevums.

Bet ir vēl trešais variants:

3. es iziešu cauri mātes, vecmāmiņas un dzimtas apgūtiem scenārijiem, visām apgūtām un dzimtā pastāvošām programmām, es sākšu ievērot ieradumus, kuri gadiem kalpojuši manas dzimtas sievietēm un tai pat laikā drosmīgi veidošu savas personīgās vērtības, savas intereses, savu dzīves ritmu.

Source: <https://omshanti.life/tas-ko-tu-izmaini-sevi-neparies-uz-meitu/>

Tā ir iziešana uz neatkarīgo sevi līdzī paņemot dzimtas un mātes spēku, cieņu un pateicību.

Man patiesi tas bija ļoti garšs un nevienkāršs ceļš, lai izkāptu no gimenē pastāvošā automātisma veidot partnerību caur ciešanām, paciešanu, klusēšanu, caur atteikšanos no sevis un sevis, kā sievietes, necienīšanu. Uzvesties, kā upurim – censties būt jaukai, noderīgai, ērtai, bet ne dzīvai, īstai un patiesai.

Es mēcījos, jo ļoti negribēju no malas vērot to, kam pati gāju cauri. Kad sāp pašam patiesi or vieglāk tikt galā, kā redzēt savu bērnu sāpes.

Ja jūs vēl nespējat sev atbildēt uz jautājumu: priekš kam strādāt ar sevi, izzināt sevi, censties sevi saprast, dziedinat un mainīt domāšanu, varbūt bērni ir tas vislielākais stimul. Mēs esam atbildīgi par to, kādu bildi viņiem rādam, kadu sevi rādam, kā mijiedarbojamies ar pasauli, cilvēkiem, kā veidojam attiecības.

Māte, kura dzīvo aizvānojumā uz saviem vecākiem un cīnās ar saviem bijušajiem visu to nodod pūrā savām meitām, mazmeitām. Viņas būs spiestas piesaistīt tādus pašus partnerus, situācijas, lai nonāktu tai pašā punktā un censtos to pārrakstīt. Vai paliks tur, kā māte..

Dusmas, nepiedošana, cīņa, audzināšana, lepnība, nesatikšana ar vecākiem un saviem dzīves partneriem, kā arī iekšējs naidis – tas viss parāda, līdz kurai “klasītei” ir tikusi sieviete savā iekšējā attīstībā.

Nē, visu sevi izmainīt, atrakt un transformēt nav iespējams. Un to nevajag padarīt par pašmerķi. Bet ieskatīties savā sirdī, attīrīt to no aizvānojumiem – tas nāks par labu ne tikai bērniem, bet pašas veselībai, dzīves kvalitātei, pašsajūtai, labklājībai, iekšējam mieram.

Atceramies, – tas, kā mēs cīnāmies ar savām mātēm automātiski pārnesās uz mūsu meitām. Šī nepabeigtā cīņa turpināsies pa dzimtu un pārnesīsies uz meitām, mazmeitām....līdz kāda būs pietiekami drosmīga, lai sāktu skatīties dzimtas sieviešu scenārija un kaut ko darīt lietas labā.

Kamēr mūsu bērni ir maziņi mums var likties: nē, esmu esmu pilnīgi citādāka māte, daudz kabāka.. Bet pagaidi, kad meita pieaug.

Ja Tu nebūsi izdarījusi savu mājasdarbu, to nāksies turpināt darīt Tavai meitai precīzi no tās pašas vietas, kur padevies.

Mana meita ir pelnījusi justies pilna spēka un ticības, ka viņai ir jaudīga aizmugure, nevis vāji, bezpalīdzīgi un aizlausti spārni, kurus viņai būtu jāatrod spēks pacelt.

Es esmu pelnījusi just mieru par to, ka mana māte ir mans spēks un es varu būt par spēku savai meitai.

Es esmu pelnījusi tīru sirdi no aizvānojumiem un sapēm. Mēs visas esam pelnījušas mīlestību.

Kristīne Pabērza